

Nr 284.

Av herr **Johnsson** i Skoglösa m. fl., om skatt på tidskrifter av förströelsekaraktär m. m.

Genom beslut av 1948 års riksdag infördes en särskild skatt på papp och papper med 15 öre per kg. Undantag från beskattningen gjordes dock för tidningspapper, som användes av allmänna nyhetstidningar, dvs. dagspressen. Under innevarande år beräknas pappersskatten tillföra statskassan omkring 50 miljoner kronor.

I statsverkspropositionen har finansministern förklarat, att han ämnar föreslå att pappersskatten slopas. Denna fråga har aktualiserats av 1949 års skatteutredning i dess promemoria angående avvecklingen av de år 1948 beslutade extraordinära konsumtionsskatterna. Utredningen föreslog visserligen, att pappersskatten skulle avskaffas men att samtidigt en skatt på förströelsetidskrifter skulle införas. Finansministern har sålunda accepterat utredningens förslag i dess första del men icke i dess senare. Vi måste beteckna denna finansministerns åtgärd som i hög grad anmärkningsvärd både med hänsyn till riksdagens uttalande och nödvändigheten av skattesänkningar, som verkligen medföra ökad produktion. Det är sant att riksdagen uttalat, att de extra konsumtionsskatter som infördes 1948 äro av tillfällig karaktär, men att detta skulle innebära att pappersskattens slopande skulle komma före varje annan lättnad i den skärpta indirekta beskattningen, torde knappast vara en riktig slutsats. Om, såsom finansministern föreslår, pappersskatten upphäves utan att tidskriftsskatt samtidigt införes, kommer detta att medföra en avsevärd lättnad för den företagsamhet, som ger ut den kolorerade veckopressen. De starka och enligt vår mening berättigade krav på sänkta skatter som framkommit torde dock knappast ha avsett en skattelättnad av detta slag. Skatteutredningen torde ej heller ha avsett att dess förslag om pappersskattens slopande — kompletterat med införande av skatt på förströelsetidskrifter — skuile förverkligas före dess förslag om drivmedelsskattens sänkning.

Starka skäl tala för att i samband med pappersskattens slopande skatt infördes på tidskrifter av förströelsekaraktär. I anledning av motioner vid 1949 års riksdag om skatt på kolorerad veckopress uttalade bevillningsutskottet, i det att det avstyrkte motionerna, att utskottet vore av den meningen, att en särskild beskattning av förströelsetidskrifter icke lämpligen borde genomföras, så länge pappersbeskattningen bestode. Bevillningsutskottet tillade **emellertid**, att det förutsatte att, då Kungl. Maj:t framdeles till övervägande upptog frågan om avveckling av pappersbeskattningen, uppmärksamhet även ägnades åt spørsmålet om införande av en särskild beskattning av förströelsetidskrifter. Detta bevillningsutskottets uttalande godkändes utan

invändning av riksdagen. Under debatten fann utskottets ordförande det angeläget att ytterligare stryka under den uppfattning, som framkommit i utskottet. Han yttrade bl. a.: »Genom pappersskatten har det ju varit en viss beskattning på den kolorerade pressen. Det gjordes ett förtvivlat motstånd från detta håll när pappersskatten genomfördes. Man skulle kunna tänka sig att, när en gång pappersskatten skall avvecklas, Kungl. Maj:t sökte lösa problemet om en skatt på den kolorerade pressen. Det är detta utskottet syftar till, och jag skulle således tro att motionären och utskottet i sak äro tämligen eniga.» Det torde således icke kunna bestridas att bevillningsutskottet intog en positiv ställning till frågan om skatt på kolorerad veckopress och att densamma skulle lösas i samband med pappersskattens slopande.

Skatteutredningen har för sin del dragit konsekvenserna av bevillningsutskottets uttalande och förordad införande av en särskild skatt på tidskrifter av förströelsekaraktär samtidigt med pappersskattens avveckling. Avgörande för utredningen har varit, att en på detta sätt utformad tidskriftsskatt kommer att träffa en umbärlig konsumtion och sålunda överensstämmer med den av utredningen följda grundprincipen för de extraordinära konsumtionsskatternas avveckling. Utredningen har icke närmare i detalj utformat sitt förslag utan har nöjt sig med att framhäva att beslutanderätten i fråga om gränsdragningen för skattskyldigheten anförtros skattemyndigheten, d. v. s. kontrollstyrelsen. Vidare bör en på visst sätt sammansatt nämnd med rådgivande uppgift inrättas. Skatten bör utgå med 30 procent av tidskriftspriset, varigenom den kan beräknas inbringa cirka 20 miljoner kronor årligen.

Det förslag till skatt på tidskrifter av huvudsaklig förströelsekaraktär som 1949 års skatteutredning avgivit, synes väl avvägt och lämpligt att genomföras i samband med pappersskattens slopande. Skatten bör omfatta tidskrifter av förströelsekaraktär eller vad som brukar kallas den kolorerade veckopressen och utgå med 30 procent på tidskrifternas pris. För flertalet tidskrifter kommer detta att innebära endast en måttlig höjning, varierande mellan 5 och 10 öre per exemplar av de vanligaste och populäraste tidningarna. »Folket i Bild» kommer således att höjas från 35 till 40 öre och »Husmodern» från 50 till 60 öre per lösnummer. Det torde knappast kunna med allvar göras gällande att denna prisstegring skulle bli ruinerande vare sig för läsarna och — vilket torde vara avgörande för pressdebatten — de inom denna bransch verksamma företagen. Trots att beskattningens verkningar äro måttliga, kommer den ändock att inbringa den inte oväsentliga summan av omkring 20 miljoner kronor per år.

Vad beträffar gränsdragningen mellan de skattepliktiga och icke skattepliktiga tidskrifterna böra svårigheterna icke överdrivas. Det bör slås fast att endast tidningar med förströelsekaraktär skola beskattas. Religiösa, fackliga, politiska, kulturella, litterära, vetenskapliga och ekonomiska tidskrifter skola givetvis vara undantagna från beskattning. Med utgångspunkt från dessa definitioner torde det icke erbjuda några större svårigheter att fastställa vilka tidskrifter som skola vara skattepliktiga.

Om skatt på tidskrifter icke kommer att införas bör enligt vår mening pappersskatten t. v. bibehållas. Av skäl vi ovan anfört kan det inte vara riktigt att slopa pappersskatten — utan att komplettera den med en tidskriftsskatt — för varje annan skattesänkning av de 1948 införda extra konsumtionsskatterna. Pappersskatten drabbar dock alla folkgrupper i ungefär samma utsträckning, vilket icke är fallet med exempelvis tilläggsskatten på drivmedel. Anse statsmakterna att den extra bensinskatten med dess ogynnsamma verkningar för landsbygdens folk och på produktionen bör utgå oförändrad under hela nästa budgetår, kräver rättvisan att pappersskattens slopande uppskjutes.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i samband med pappersskattens slopande införa skatt på tidskrifter av förströelsekaraktär i enlighet med av 1949 års skatteutredning framlagt förslag, eller alternativt,

att riksdagen måtte besluta, att skatten å papp och papper skall utgå även under budgetåret 1950/51.

Stockholm i januari 1950.

Harald Johnsson

i Skoglösa.

Anders Pettersson

i Dahl.

Karl Andersson

i Björkäng.

Gunnar Larsson

i Luttra.

Sam. B. Norup.

Harald Andersson

i Dunker.

Ivar Johansson

i Mysinge.

Per Svensson

i Stenkyrka.

Gustaf Svensson

i Vä.

Stig F. Hansson

i Önnarp.

Gunnar Ericsson

i Näs.